

«Ὁ λόγος ὃν ἀκούετε οὐκ ἔστιν ἐμὸς ἀλλὰ τοῦ πέμψαντός με Πατρὸς». «Ἰωάν. 14:24»

«Καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου, καὶ ἤρξαντο λαλεῖν ἐτέρας γλώσσαις». «Πράξεων 2:4»

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

VOICE OF ORTHODOXY

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ
Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς, προνοία τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου
242 Cleveland St., Redfern, 2016. Tel. 9698 5066

OFFICIAL PUBLICATION OF THE GREEK ORTHODOX
ARCHDIOCESE OF AUSTRALIA
Ἐτησία Συνδρομή — Annual Subscription \$ 20.00

VOLUME 25 No 6

Print Post Approved PP 2455500018

Τεύχος 281

Ἰούλιος-June 2003

Η «ΑΡΕΤΗ» ΚΑΤΑ ΧΡΙΣΤΟΝ: ΧΑΡΙΣΜΑ ΜΑΖΙ ΚΑΙ ΧΡΕΟΣ

Υπὸ Ἀρχιεπισκόπου Αὐστραλίας Στυλιανῶ
Β'

Στό πρῶτο μέρος τοῦ ἄρθρου μας ἔγινε μιὰ προσπάθεια νὰ ἐντοπίσουμε κατὰ τό δυνατόν τήν σαφή θέση πού ὀφείλει νὰ πάρει ὁ συνειδητός χριστιανός σήμερα, σέ ἕναν κόσμο πλήρους συγχύσεως καί ἀκαταστασίας, στόν ὁποῖο τά κραυγαλέα ἀδιέξοδα παρουσιάζονται πιά «κατεστημένα», ὑπὸ μορφὴν σχεδόν παγίων «θεσμών»!

Ἔτσι, μιλήσαμε γιά δημιουργική «μίμηση» τοῦ ἀμιμήτου Θεανθρώπου, ἀναπτύσσοντας τήν ἔννοια τῆς «κοινωνίας προσώπων» (μέσα ἀπὸ «αὐτομεμψία» καί «ταπεινώση»), ὡς τῆς μοναδικῆς δυνατότητας, γιά «εἰρήνη» εἰς τὴν παρούσα ζωὴ, καί αἰώνιο «σωτηρία» εἰς τὴν μέλλουσα.

Ἀπὸ τὴν ἀνάλυση λοιπὸν πού ἤδη κάναμε, μπορεῖ τώρα εὐκόλα νὰ καταλάβει ὁ ἀναγνώστης, γιατί θέσαμε τὴν λέξη ἀρετὴ μέσα σέ εἰσαγωγικά. Αὐτό σημαίνει ὅτι ἡ λέξη αὐτὴ ἔχει μιὰ προῖστορία. Καί δὲν μπορούμε νὰ χρησιμοποιήσουμε σωστά τὴν λέξη, ἂν δὲν γνωρίζουμε τὴν προῖστορία τῆς.

Ἀπὸ τὴν ἐτυμολογία τῆς ἀρχαιότατης αὐτῆς ἑλληνικῆς λέξεως διαπιστώνουμε γιατί ὁ χριστιανός δὲν μπορεῖ νὰ χρησιμοποιήσει χωρὶς «ἐπιφυλάξεις» τὴν λέξη ἀρετὴ, ὅταν πρόκειται νὰ χαρακτηρίσει τὴν ἠθικὴ ποιότητα στὴν σκέψη, τὴν δράση, ἢ τὰ αἰσθήματά του.

Ὅταν ἐπομένως χρησιμοποιοῦμε τὴν λέξη «ἀρετὴ», πράγμα πού γίνεται συχνά (χριστιανικὴ ἀρετὴ, ἐνάρετος ἄνθρωπος, κ.ἄ.), πρέπει νὰ θυμούμαστε τὴν ἐτυμολογία τῆς λέξεως, καί νὰ δίνουμε τίς ἀπαραίτητες ἐξηγήσεις, ὥστε νὰ γίνονται ἐκτιμήσεις δίκαιες καί σωστές. Ἄς δοῦμε λοιπὸν τὴν ἐπίμαχη ἐτυμολογία.

Ἡ λέξη «ἀρετὴ» ἔρχεται ἀπὸ τό ὄνομα «Ἄρης», πού ἦταν ὡς γνωστὸν ἕνας ἀπὸ τοὺς μυθολογικοὺς θεοὺς τῶν Ἀρχαίων. Ἦταν ὁ θεὸς τοῦ πολέμου, γι' αὐτό ἡ ιδιότητα «ἀρετὴ» ἐθεωρεῖτο ἀνδρική κατ' ἀρχὴν, καί ἀναφερόταν ὄχι σέ ἠθικοπνευματικὴς ποιότητες τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ μάλλον στὴν φυσικὴ ρώμη τοῦ σώματος, καί λεγόταν «ἀνδρεία». Γι' αὐτό ἀκριβῶς καί στὰ Λατινικά, ἐπειδὴ ὁ ἄνδρας λέγεται «vir», γι' αὐτό καί ἡ ἀρετὴ ὀνομάζεται «virtus».

Εἶτε ὅμως σωματικὴ ρωμαλεότητα γιά πόλεμο ἐννοοῦσαν, μέ τὴν λέξη «ἀρετὴ» οἱ Ἀρχαῖοι, εἶτε

'VIRTUE' IN CHRIST: A GIFT AND AN OBLIGATION

By Archbishop Stylianos of Australia
PART 2

In the first part of our article, an attempt was made to identify as much as possible the clear position that the conscientious Christian is obliged to take today, in a world of complete confusion and disorder, where blatant **impasses** are now presented as something 'established', under the guise of almost immovable 'institutions'!

We therefore spoke about a creative 'imitation' of the inimitable God-Man, by developing the notion of the **'communion of persons'** (through 'self-blame' and 'humility') as the unique possibility for **'peace'** in the present life, as well as for eternal **salvation** in the next.

From the analysis that we have already made, one can now easily understand why we placed the word **virtue** in quotation marks. This signifies that the word has a pre-history. And we cannot use a word properly unless we know its former history.

From the etymology of this very ancient Greek term, we can see why the Christian cannot use the word **virtue** without some 'reservations', when characterising the **moral** quality of his or her **thoughts, actions** or **feelings**. When we then use the word 'virtue', as we often do (in speaking about Christian **virtue**, a **virtuous** person etc), we must remember the derivation of the word itself, and give the appropriate explanations, so as to make correct and just evaluations. Let us then look at the etymology in question.

The Greek word for virtue (*arete*) comes from 'Aris', one of the mythological gods of the ancient Greeks, known in the west as Mars. He was the god of war, and so 'virtue' was initially considered to be a **manly** feature, as it referred not to spiritual and moral qualities of the soul, but rather to the **physical** strength of the body. Similarly, in Latin, the word for man is *vir*, which is why virtue is called *virtus*.

However, whether or not the ancients used the word 'virtue' to refer to **physical** strength or, later on, to the **spiritual** grandeur and courage of men and women, what matters is that they always appraised the **one, single** per-

αργότερα αναφερόταν και στο **ψυχικό** μεγαλείο και σθένος άνδρός και γυναικός, σημασία έχει ότι πάντοτε έκριναν τον **ένα** και **ένιαίο** άνθρωπο, στην **άτομική** του δομή και ενέργεια. Ο ένας λοιπόν, «**όλομόναχος**» μέ τον έαυτό του, κρινόταν κατά το **φρόνημα** και το **άθλημα** – άνεξαρτήτως του τί γινόταν μέ τους γύρω του – για να έκτιμηθεί ως ήρωας και γενναίος, ή να περιφρονηθεί ως δειλός και δειλίσκος (ταλαίπωρος).

Στήν πρό Χριστού έπομένως ήθική άποτίμηση του προσώπου, ο άνθρωπος κρινόταν κατά κανόνα **καθ' έαυτόν**, σαν να έπρόκειτο για ένα «**μετέωρο**» που έπεσε από τον ουρανό χωρίς προϋποθέσεις(!), όποιες και αν ήταν οι γνωστές ή άγνωστες **έπιρροές**, του **παρελθόντος** και του **περιβάλλοντος**, στον «**χαρακτήρα**» του. Όποιες δηλαδή και αν ήταν οι **κληρονομικές** έξαρτήσεις του, ή ακόμη οι φανερές ή άφανεές έπιδράσεις **άγωγής** και **παιδείας** που του παρασχέθηκαν **προγραμματικά**, στο πλαίσιο μιάς συγκροτημένης «**Πολιτείας**».

Μετά Χριστόν, αυτή ή θεωρούμενη «**άντικειμενική**» κρίση και **άποτίμηση** του άτομου – πλήρως δήθεν «**άπελευθερωμένου**» από τις όποιες «**δεσμεύσεις**» ή «**έξαρτήσεις**» του – άποδείχθηκε, μέ τό πέρασμα των αιώνων στην Ιστορία του Πολιτισμού, όχι μονάχα τελείως **άνεδαφική** (σκέτη ουτοπία!), αλλά και **άνευλαβέστατη**, ακόμη δέ και **άπάνθρωπη!** Γιατί, σιωπηρώς και έκ των προτέρων άπέριπτε ή άποτίμηση αυτή κάθε έννοια βαθύτερης έπικοινωνίας του **θείου** μέ τό **άνθρώπινο**, ασχέτως του **ποιός** και **πώς** έξελαμβάνετο ο ρόλος του θείου στην «**άνθρωπογονία**».

Αν όμως δέν άναγνωρίζονταν ή άξία του μυστικού δεσμού Θεού και κόσμου –τόν όποίο δέν άρνήθηκαν ποτέ, όσο ήσαν νηφάλιοι, οι «**ένθεοι**» σοφοί της Αρχαιότητας, αντίθετως δέ τον έξακμήρισαν «**όμφαλο λάρο**» προς την «**ρίζα της ζωής**» – πώς ήταν δυνατόν να έκτιμηθούν βαθύτερες ύπαρξιακές σχέσεις μεταξύ **προγόνων** και **άπογόνων**, ή και μεταξύ έν γένει «**όμοιοπαθών**» ανθρώπων;

Τό έπιπόλοιο και μάλλον θεωρητικό άξίωμα «**Θεός άνθρώπων ού μίγνυται**», καθώς και ή λαϊκότερη δοξασία για «**έχθρότητα**» μεταξύ των δύο («**φθονερόν τό θεϊόν**»!), προδικάζαν κατά κάποιο τρόπο την ζωή στον παρόντα κόσμο, όχι μονάχα ως άπέραντη **μοναξιά**, αλλά και ως άπαρακλήτη, δηλαδή άπαρηγόρητη, **αντιπαλότητα**.

Έν αντίθεση προς όλες αυτές τις άδολεσχίες και τά ρητορικά ιδεολογήματα αντίθεών και ύλιστικών πνευματών της Αρχαιότητας, τά κεντρικά διδάγματα της θείας Άποκαλύψεως (Παλαιά και Καινή Διαθήκη) μίλησαν άπερίφραστα για δύο άνήκουστες και άπίστευτες, στην ανθρώπινη λογική, **άλήθειες** του Θεού.

α) Η «**έκ του μηδενός Δημιουργία του Σύμπαντος**» από τον Άκτιστο Τριαδικό Θεό, και

β) Η «**κατ' εικόνα και όμοίωσιν Θεού**» δημιουργία του ανθρώπου.

Αυτά τά δύο κείρια διδάγματα της θείας Άποκαλύψεως, έθεταν, όπως είναι προφανές, όριστικό τέρμα στην καταγελλόμενη μέχρι τότε άπέραντη μοναξιά, από δήθεν **άδιαφορία** του «**Θεού**» για τον παρόντα κόσμο.

son, in his **individual** structure and operation. Thus the 'totally alone' person was judged according to his or her **phronema** and **accomplishments** – regardless of what occurred with those around – either as a brave hero, or else as a timid coward.

According to the moral evaluation of the human person before the time of Christ, therefore, the human being was judged, as a rule, **in and of himself**. It was as if the person was a 'meteor' who fell from the skies without presuppositions, no matter what the known or unknown **influences** of the **past** and the **environment** may have been on his '**character**'. In other words, no matter what the hereditary factors may have been, let alone the apparent and non-apparent effects of **upbringing** and **education**, which were given programmatically in the context of an organised 'City State'.

After Christ, this supposedly 'objective' view and evaluation of the individual – allegedly completely free of any 'ties' or 'dependence' – proved throughout the centuries of the history of civilisation to be not only totally **groundless** (a pure utopia!), but also **irreverent**, if not inhuman! For, such an evaluation silently rejected from the outset every notion of the deeper communication between the **divine** and the **human**, regardless of **how** the role of the divine is understood in 'human formation', and by **whom**.

Those among the ancients who were sober and 'divinely inspired' sages never rejected the value of the mystical bond between God and the world. On the contrary, they characterised it as an 'umbilical cord' to the source of life. And if this was not acknowledged, how could deeper existential relations between **ancestors** and **descendants**, if not between people in general, be appreciated?

The superficial and rather theoretical axiom that '**God does not mix with man**', together with the popularised belief concerning 'enmity' between the two ('**the divine is jealous**!') in a sense assign life in the present world not only to boundless **loneliness**, but also to **inconsolable** rivalry.

In contrast to all this verbosity and rhetorical ideological constructs of anti-God and materialistic thought in antiquity, the central teachings of divine Revelation (Old and New Testaments), have spoken directly about two unprecedented and unbelievable (according to human logic) **truths** about God.

1) The 'creation of the universe out of nothing' by the Uncreated Trinitarian God

2) The creation of the human person 'in the image and likeness of God'

Both these vital truths of divine Revelation clearly put in place a final end to the boundless loneliness mentioned earlier, supposedly caused by the **indifference** of 'God' for the world.

The **invisible** God, who is above **space** and **time**, is no longer the Great 'Absentee' in the history of the world. He became human in order to 'deify' the

Ὁ ἀόρατος καί ὑπεράνω χώρου καί χρόνου νοούμενος Θεός, δέν εἶναι πιά ὁ Μέγας «Ἄπών» ἀπό τήν Ἱστορία τοῦ κόμου. Ἔγινε ἀνθρώπος, γιά νά «θεώσει» τόν ἀνθρώπο. Καί τά δυό αὐτά, κατά τήν ἀνθρώπινη λογική ἀδύνατα καί ἀπίστευτα διδάγματα (Φύση-Ἱστορία-Φιλοσοφία), ἦσαν κατά Θεόν **δυνατά** καί **υπαρκτά**, ἀποτελώντας τό «χρόνοις αἰώνιοις σεσηγημένον μυστήριον» (Ρωμ. 16,25) τῆς Ἀγάπης τοῦ Θεοῦ πού λέγεται **Χάρις**. Δηλαδή ὄχι πληρωμή ἢ ἐπιβράβευση γιά δῆθεν ἐπιτευχθέντα «κατορθώματα» τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλά δωρεά, τελείως **ἀνανταπόδοτη**. Κάτι δηλαδή πού κανείς δέν περίμενε μήτε ἦταν δυνατόν νά περιμένει, ἀφοῦ κανείς δέν τό ἐδικαιοῦτο. Ἡ σχετική δήλωση τοῦ Εὐαγγελίου εἶναι κατηγορηματική: «**οὕτω γάρ ἠγάπησεν ὁ Θεός τόν κόσμον, ὥστε τόν υἱόν αὐτοῦ τόν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτόν μή ἀπόληται ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον**» (Ἰω. 3,16). Σ' αὐτήν ἀκριβῶς τήν κεφαλαίωδη δήλωση τοῦ Εὐαγγελίου βασιζέται τό ὅλως «ἀπροϋπόθετον» τῆς θ. Ἐνανθρωπήσεως, τό ὁποῖον πολλοί Θεολόγοι μέχρι σήμερον ἔχουν τραγικῶς παρανοήσει.

Ὅμως, καί ἡ ἴδια ἡ Ἐκκλησία τῆς Καινῆς Διαθήκης, πού μέ ἄπειρη εὐγνωμοσύνη κηρύττει τίς δύο μνημονευθεῖσες ἀνήκουστες ἀλήθειες, πού φανερόν τήν «ἄμετρη» φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ, δέν ἔπαυε συγχρόνως νά ἐκπλήσεται μπροστά σ' αὐτήν τήν φιλανθρωπία. Γι' αὐτό καί ἐξακολουθεῖ νά ψάλλει ἀπαρχῆς καί μέχρι σήμερα:

«ὁ ἀχώρητος παντί, πῶς ἐχωρήθη ἐν γαστρί; ὁ ἐν κόλποις τοῦ Πατρός πῶς ἐν ἀγκάλαις τῆς Μητρὸς;...»
(Κάθισμα Χριστουγέννων)

Πάντως, μόνο μέσα ἀπ' αὐτές τίς πραγματικά ἀνήκουστες ἀλήθειες τῆς θ. Ἀποκαλύψεως ἦταν δυνατόν νά φανερωθεῖ ἡ **πανσοφία**, ἡ **παντοδυναμία**, καί ἡ ἀσύλληπτη **δόξα** τοῦ Θεοῦ. Μόνο ἔτσι μπορούσε νά κηρυχθεῖ ὁ Θεός ὡς «ὁ πανταχοῦ παρῶν καί τά πάντα πληρῶν».

Γιά ὅλα τά πῖο πάνω δέν ἦταν πιά δυνατόν, ἡ ὁποιαδήποτε ἀνθρώπινη ἀρετή νά θεωρηθεῖ ἀποκλειστική **ιδιότητα** τοῦ ἀνθρώπου, **κληρονομική** ἢ **ἐπίκτητη!** Ὅλες οἱ ἀγαθές «ποιότητες» εἶναι «εὐλογίες», πού ἔρχονται κατ' εὐθείαν ἀπό τήν **πηγή** τῆς ζωῆς καί τῆς **ἀθανασίας**, πού εἶναι μόνο ὁ Θεός. Γι' αὐτό ἀκριβῶς καί τό μεγαλύτερο προνόμιο τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἀκριβῶς τό νά ἀξιωθεῖ νά «μεθέξει» καί νά «κοινωνήσει» τῶν ἀγιασμάτων τῆς ἐν Θεῷ καί κατά Θεόν **κοινωνίας τῶν προσώπων**. Αὐτός ἄλλωστε ὑπῆρξε καί ὁ βασικός σκοπός τῆς **ἐκ τοῦ μηδενός** δημιουργίας: τό νά μεθέξουν καί νά κοινωνήσουν τά νοερά ὄντα (ἄγγελοι καί ἀνθρώποι) τῆς μακαριότητος καί τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτό, καί τό κατ' ἐξοχήν ὄνομα τοῦ Θεοῦ, μετά τό **πλήρωμα** τῆς θ. Ἀποκαλύψεως, δέν εἶναι πιά μήτε ὁ «Θεός τῶν δυνάμεων», μήτε ὁ «Παντοκράτωρ», ἀλλά τό «**EMMANOYHΛ**» (=μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός!). Αὐτή τήν μόνιμη συν-ύπαρξη καί συν-πόρευση θείου καί ἀνθρωπίνου εἶναι πού ἐδογματίσθη τελεσίδικα ἡ Δ' ἐν Χαλκηδόνι Οἰκουμενική Σύνοδος, μέ τό Χριστολογικό δόγμα τῶν γνωστών τεσσάρων ἐπιρρημάτων τῆς Ὑποστατικῆς Ἐνώσεως: «**ἀσυγχύτως**», «**ἀτρέπτως**», «**ἀδιαίρετως**», «**ἀχωρίστως**». □

human person. These two impossible and unbelievable teachings for human logic (Nature-History-Philosophy), were **possible** and **existent** in God, constituting the “mystery which was kept secret since the world began” (Rom. 16:25) of the **Love** of God which is called **Grace**. We have, in other words, not payment or reward for our alleged ‘achievements’, but a **gift** that cannot be **repaid**. Something that no one could possibly expect, since no one deserved it. The relevant passage of the Gospel is categorical: “**For God so loved the world that He gave His only begotten Son, that whoever believes in Him should not perish but have everlasting life**” (John 3:16). That the divine Incarnation is entirely **without presuppositions** – which many theologians have misunderstood even to this day - is based precisely on this paramount statement of the Gospel.

However, the Church of the New Testament preaches with infinite gratitude the two mentioned unprecedented truths, which reveal the limitless love of God for humankind. It is the same Church that has, at the same time, never ceased to be amazed by this love. This is why it continues to chant, as it always has:

“**How was the uncontainable contained in the womb? How is it that He who is from the bosom of the Father was in the embrace of the Mother?...**”
(Christmas Hymn)

At any rate, it was only from these truly unheard of truths of divine Revelation that God's **wisdom**, **omnipotence** and inconceivable **glory** could possibly be revealed. Only in this manner could God be proclaimed as He who “**is everywhere present and fills all things**”.

Concerning all of the above, it was no longer possible for any human virtue –whether **hereditary** or **acquired**(!)– to be considered an exclusive personal feature. All good ‘qualities’ are in fact blessings which come directly from the source of life and immortality, who is God alone. For this very reason, the greatest privilege of the human person is precisely to be made worthy to ‘partake’ and ‘commune’ the blessings of the ‘communion of persons’ in God and according to God. This moreover was also the basic purpose of creation out of nothing: for rational beings (angels and humans) to partake of, and commune in, the blessedness of the kingdom of God. That is why, following the fulfilment of divine Revelation, the name of God *par excellence* is no longer the ‘Lord of hosts’ or ‘the Almighty’, but rather ‘EMMANUEL’ (which means God is with us!). This permanent co-existence and co-journey of the divine and human was the subject of the ultimate doctrinal formulation of the 4th Ecumenical Council in Chalcedon, with its Christological dogma concerning the hypostatic union of the two natures of Christ, which occurred ‘**unconfusedly**’, ‘**unchangeably**’, ‘**indivisibly**’ and ‘**inseparably**’, according to the well-known terms of the Council. □

WHO AM I?

"In the Image and Likeness" "The uniqueness of every human person"

Part II

There can be no definition of who a human person without reference to the divine since this is the determining element in our life. The deepest constituent of our being is God Himself. And we should hasten to add the true God. The good news is that once we discover this truth and accept it then this becomes paradise for us right down here on earth. And this is the satisfaction and fulfilment that all human beings are thirsting and hungering for. However if we come to know this truth and deny it, then this can become our anxious, worry ridden "hell" right down here on earth. And with this usually comes a loss of freedom since we become entangled in so many compulsions or addictions. Or else, we make idols of things such as food, power, prestige, pleasure, possessions, insatiable greed for power, knowledge and status.

Having stated that the human person is created in the image and according to the likeness of God, the question which justifiably arises is: *what part of us is in God's image? What is actually signified by the image of God?* To be created in the image of God implies, first and foremost that we are **relational beings**. We only exist to the extent that we relate with others in a loving way. Therefore we would say: **I need you in order to become myself**. Descartes, the great philosopher was partly right when he affirmed, '*cogito ergo sum*' (I know therefore I am); it is also vital to affirm, '**amo ergo sum**' (I love therefore I am) since this is what God does after whose image we have been created. We are not called to be *individuals* competing with one another; rather persons working together with others. The whole purpose of life is to develop from this false sense of security in believing we are fulfilled as individuals to becoming relational *loving persons*. How radical a teaching it is to believe that in giving up our will for the sake of the other, we are not annihilated rather what is revealed in front of us is a world so beautiful; as seen through the eyes of that other person leading to our enrichment.

Furthermore, created in the image of God means we have the potential for **growth** and **maturity** in all aspects of our life - knowledge, feelings etc. Not only are we called to live life in a relational way but also to grow. Indeed that does not imply growth only in this life, but for all eternity. The fathers of the Church teach that we have continually before us limitless possibilities yet unrealized and even in the life to come we will endlessly grow towards unending perfection. Human persons must continue to become more aware and more conscious of the world around through their powers of **reason, introspection, and intuitive insight**. And the more we learn to appreciate the beauty of the world and how it functions the more this will lead us to a sense of **fascination, awe** and **gratitude** to its Creator.

Lastly, the image is to be seen reflected in our possession of **free choice**. God is free so human beings, made in His image are free to choose. "*Heaven, sun, moon and earth*

have no free will" state the Macarian Homilies of the fourth century, "*but you are in the image and likeness of God; and this means that, just as God is His own master and can do what He wishes and, if He wishes, He can send the righteous to hell and sinners to the Kingdom, but He does not choose to do this... so, in like manner, you also are your own master and, if you choose, you can destroy yourself.*" Therefore, our vocation, as persons made in God's image is not to become copies of one another, but through our freedom, to become authentically our own image. In the world to come I will not be asked why was I not like Moses or why was I not Paul, but why was I not Philip. For such a glorious vocation have human beings been destined since they have been created in God's image and according to His likeness. That is, human persons have been "ordered by God" (St Basil the Great) to be all that God is in His nature, by grace. Human persons have infinite possibilities since they are the crown and fulfilment of God's creation.

But sooner or later we discover that we are like the earth, and will return to it one day. Not only do we die, but through life there can emerge so many problems of loneliness, fear and depression which make us realize just how frail we are. We see the sufferings of others around us and ask what meaning there can be in all this. But in this whole - and often difficult - adventure we call life we must never forget that God, who created us all in a unique way purely out of His love, loves us more than we could ever imagine. Moreover, this world which came into existence *out of nothing* was created for us simply to enjoy - to enjoy God's beatitudes. The paradox is that within us there exists a strange mixture, of feeling invincible yet frail; in the words of St Gregory the Theologian of the fourth century, we are "*earthly, yet heavenly... midway between majesty and lowliness... both spirit and flesh.*" Yet in all this we are never to forget that we are created in God's image, all in a distinct and unique way, capable of relating and mutual love, open to unending growth and self awareness and entrusted with a free will. To end this brief examination of who we are, we quote a passage from St Gregory of Nyssa, a father of the fourth century who wrote:

"For this is the safest way to protect the good things you enjoy; by realizing how much your Creator has honored you above all other creatures, He did not make the heavens in His image, nor the moon, nor the sun, nor the beauty of the stars, nor anything else which surpasses all understanding. You alone are an icon of Eternal Beauty, and if you look at Him, you will become what He is, imitating Him Who shines within you, whose glory is reflected in your purity. Nothing in all creation can equal your grandeur. All the heavens can fit in the palm of God's hand... and though He is so great... you can wholly embrace Him. He dwells within you... He pervades your entire being." □

Η ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΚΑΝΟΝΩΝ ΣΤΗΝ ΖΩΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Πρωτοπρεσβυτέρου Γεωργίου Βασιλειάδη

Νά διευκρινήσουμε εκ τών προτέρων ότι όταν μιλούμε για Κανόνες τής Ἐκκλησίας ἀναφερόμαστε σ' αὐτούς πού θεσπίστηκαν ἀπό Οἰκουμενικές Συνόδους καί Τοπικές πού ἐπικυρώθηκαν ἀπό Οἰκουμενικές.

α) Οἱ κανόνες ὡς κείμενα ἀγάπης.

Ὅπως πάντα, ἀλλά ἰδιαίτερα στήν ἐποχή μας, ἡ ἐπιθυμία καί δυνατότητα τοῦ ἀνθρώπου γιά ἀδέσμευτη πορεία καί ἐλεύθερες ἐπιλογές, τόν φέρει στό σημείο νά μή θέλει οὔτε τήν λέξη «κανόνας» νά ἀκούσει καί μάλιστα μέσα στόν χώρο τής ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς καί πορείας. Καί ναι μέν δέν ἀπορρίπτει τούς κανόνες τής ὁδικῆς, π.χ., κυκλοφορίας γιὰτί ἄμεσα συνειδητοποιεῖ τό χάος μιάς τέτοιας κατάργησης· οὔτε, ἐπίσης, περιφρονεῖ τίς συνταγές καί ὁδηγίες τοῦ γιατροῦ του, γιὰτί θά βρισκόταν μπροστά σέ ἐπικίνδυνες γιά τήν υγεία καί τήν ζωή του τελικά ἐπιπλοκές. Τούς Κανόνες, ὅμως, τής Ἐκκλησίας τούς ἀπορρίπτει, καί μάλιστα χωρίς συζήτηση, γιὰτί εἶναι «βέβαιος» ὅτι μόνον γιά ἕναν σκοπό ἔγιναν: νά τοῦ περιορίσουν τήν ἐλευθερία καί δύσκολη τήν ζωή του νά τοῦ κάνουν. Πιστεύει ὅτι περιέχουν ἐντολές καί ἀπαγορεύσεις πού προέρχονται ἀπό ἐποχές καί ἀνθρώπους ξένους καί ἄσχετους πρὸς τήν ζωή καί ἐποχή μας. Ὁ σημερινός ἀνθρώπος, ὅλοι ἐμεῖς δηλαδή –κι ἄς μή βγάζουμε τόν ἑαυτό μας ἔξω– ἀπορρίπτει κάθε σχέση δέσμευσης· τόσο ἀπόλυτα πού, π.χ., σέ περιοχές παιδείας καί γάμου διαπιστώνονται καθημερινά οἱ ἀδυναμίες συνύπαρξης, συνεννόησης καί προόδου.

Ὅμως στήν πραγματικότητα, γιά τούς Κανόνες τής Ἐκκλησίας δέν εἶναι ἔτσι. Οἱ Πατέρες μας τούς θεσπίσαν μέσα ἀπό μιά φωτισμένη ἐκ Θεοῦ γνώση τοῦ ἀνθρώπου γι' αὐτό καί εἶναι Κανόνες χωρίς χρονικά ὅρια, χωρίς –δηλαδή– «ἡμερομηνία λήξεως», γιὰτί ὁ ἀνθρώπος ἦταν καί εἶναι πάντα ὁ ἴδιος. Οἱ Πατέρες μας τούς συνέταξαν μέσα ἀπό μιά βαθειά ἀγάπη γιά τήν ὅλη προκοπή καί ἀπρόσκοπτη συνύπαρξη καί πορεία μας. Κι' αὐτό, ἡ ἀγάπη τους, εἶναι ἡ μιά πλευρά. Ὑπάρχει ὅμως καί ἡ ἄλλη, ἡ δική μας στάση καί τοποθέτηση μέ τό ἴδιο πνεῦμα, τήν ἀγάπη. Αὐτή ἡ διπλῆς ἀγάπης σχέση Κανόνων καί πιστῶν εἶναι μιά ἀποδοχή λυτρωτική. Μᾶς δόθηκαν, οἱ Κανόνες, ἀπό ἀγάπη καί μέ ἀγάπη τούς δεχόμεστε.

Ἄς γίνει προσπάθεια, λοιπόν, κάποιος προσέγγισης στό πρῶτο· στό ὅτι μᾶς δόθηκαν ἀπό ἀγάπη καί ἔχουν ἀγάπη.

Μιά γρήγορη ματιά στήν ἱστορία: ὅταν γινόταν σύγκληση Οἰκουμενικῆς Συνόδου αὐτό ἐσήμαινε ὅτι καλοῦνταν ἅπαντες οἱ Ἐπίσκοποι οἱ ὅποιοι εἶχαν ποιμνιο, δηλαδή τήν εὐθύνη ἐναντι Θεοῦ γιά τήν σωτηρία ψυχῶν μιάς συγκεκριμένης περιοχῆς. Ποιάς ἡλικίας ὅμως, ἦταν οἱ Ἐπίσκοποι αὐτοί; Ἀπό πόσο μακριά ξεκινούσαν καί κάτω ἀπό ποιές συνθήκες πραγματοποιοῦσαν τό ταξίδι τους, ἢ ἐνδεχομένως τήν ὁδύσειά τους;

Πόσο διαρκούσε; Πόσο ἀσφαλεῖς ἦσαν ἐναντι θηρίων, ληστῶν, κακοκαιριῶν καί ἀμετρήτων ἄλλων δυσμενῶν παραγόντων; Ὅταν ἐπί τέλους ἔφταναν, γιὰτί καθόλου ἀπίθανο καί κάποιος ἀπό αὐτούς νά πέθαναν στό ταξίδι τους πρὸς τόν τόπο τής Συνόδου, σέ ποιά κατάσταση ἀντοχῆς βρίσκονταν; Κατά τήν διάρκεια δέ τῶν συνεδριάσεων πόσο κόπο κατέβαλλαν γιά νά παραμένουν παρόντες καί ΑΓΡΥΠΝΟΙ ξεχνώντας τόν ἑαυτό τους καί τίς ἀνάγκες τους; Πόσο τήν βοήθεια τῶν νεαρῶτερων καί τήν στήριξή τους ζητοῦσαν; Καί πέραν αὐτῶν· τήν ἀδίστακτη τακτική τῶν Αἰρετικῶν τήν ἔχουμε λάβει ὑπ' ὄψιν μας; Γνωρίζουμε ὅτι στό τέλος τής Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἔγιναν ἐπεισόδια καί χύθηκε αἷμα;

Αὐτή ἡ αἴσθηση πού ἔχει ὁ Ἐπίσκοπος τῆς ἐναντι Θεοῦ εὐθύνης του γιά τούς χριστιανούς του, εἶναι μιά ἀπερίγραπτη πηγὴ δυνάμεως, δυναμισμού καί ΘΥΣΙΩΝ. Ἀπόλυτα φωτισμένοι ἀπό τόν Θεό γιά τόν σωστό δρόμο πίστεως καί πράξης κάνουν τά πάντα καί δέν ὑποχωροῦν μπροστά σέ καμμιά δύναμη, προκειμένου νά δοῦν εὐτυχισμένα καί διασφαλισμένα τά παιδιά τους στήν μάντρα τοῦ Χριστοῦ. Αὐτήν τους τήν ἀγάπη γιά μᾶς τήν ἀναλογιστήκαμε ποτέ; Αὐτές τους τίς θυσίες γιά μᾶς τούς –καί– ἐν Αὐστραλία διαβιούντας κατά τό 2003, τίς ἀφήσαμε νά γίνουν μικρό δάκρυ ματιῶν καί ζεστής κρυφοκραυγῆς: «δόξα σοι Κύριε γιά ΤΑ παιδιά σου ΤΟΥΣ πατέρες μας»;

Ἡ ἐντολή τοῦ Κυρίου πρὸς τούς μαθητές καί Ἀποστόλους Του: «διδάσκοντες αὐτούς τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετείλάμην ὑμῖν» (Ματθ. κη' 20). Καί τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ὁ ἐξ ἀγάπης καί εὐθύνης πόνος: «τί θέλετε; ἐν ράβδῳ ἔλθω πρὸς ὑμᾶς, ἢ ἐν ἀγάπῃ πνεύματί τε πραότητος;» (Α' Κορ. δ' 21) καί: «τεκνία μου, οὓς πάλιν ὠδίνω, ἄχρις οὗ μορφωθῆ Χριστός ἐν ὑμῖν» (Γαλ. δ' 19), καθοριστικά ὀριοθετοῦν τήν ἀμφίδρομη σχέση ἀγάπης πατέρων καί πιστῶν πού περνάει ἀπό τήν χαρά τῆς τήρησης καί ἐφαρμογῆς τῶν Κανόνων.

Ἄλλά ἐπ' αὐτῶν στό ἐπόμενο.

FEAST DAY OF SAINTS PETER AND PAUL

By Philip Kariatlis

St Andrew's Greek Orthodox Theological College

On the 29th June of every year our Orthodox Church celebrates the feast day of Saints Peter and Paul. So important is this celebration in the Orthodox Church that it is marked by a preparatory fasting period - called the fast of the apostles - beginning from the Monday after Pentecost and lasting until the eve of the feast day of Sts Peter and Paul. Following the practise of the early Church, where the first Christians would commemorate departed saints by celebrating the Divine Eucharist on top of their tombs, we too, nearly two thousand years later follow that same tradition. We too continue to this day to celebrate the feast days of saints by celebrating the Divine Liturgy over the altar of the Church of the particular saint to which the Church is dedicated. The reason for this is that the altar of every Church is said to be symbolic of saints' tombs in that every consecrated Church has relics of saints within the altar.

One may quite justifiably ask why these two apostles in particular are celebrated on the same day. Peter was one of the twelve whereas Paul was not. From the Biblical evidence that we have we know that Peter's ministerial outlook was very different from Paul's. At the council of Jerusalem (48AD), great problems had arisen in the Church from a large influx of Gentile converts and these saints had different opinions as to how they should be received. Yet we find that not only are they celebrated on the same day, but even icons of Sts Peter and Paul portray these two major apostles embracing each other.

Historically the reason why the Church combined the feast day of the two apostles into one was that they were both martyred in Rome and on the same day. There is a very ancient tradition which claims that they were both executed during Nero's persecution approximately in the year 68AD. For this reason, probably from the fourth century onwards the Church in Rome came to celebrate the feast day of these two apostles on the 29th June where they were martyred. By contrast, Constantinople celebrated this feast day several days after Christmas on the 28th December. However we see that it was the Roman custom that has prevailed in the Church today, but the evidence does not reveal to us precisely when this came to be.

Theologically speaking, the reason why the feast day of these two apostles was combined into one was to show that even though their ministerial vision was not the same yet both were necessary and even complemented each other. Even though the apostle Paul was not one of the twelve, he would claim, nevertheless that his ministry was considered equal if not superior to those ministers who had been appointed by Christ during His earthly ministry since he had suffered so much for Christ. During their lifetime, these two great apostles of our Church disagreed greatly as to how to receive new members into the newly established Christian faith. St Paul is said to have rebuked St Peter for duplicity in this matter. In Galatians 2.11, St Paul tells us of a disagreement he had with St Peter:

"when Peter came to Antioch, I withstood him in the face because he was to be blamed."

Peter believed that new members firstly had to fulfil the requirements of the Jewish law by being circumcised before they could become Christians whereas Paul was totally opposed to this. What we can learn from this is that when the Church is ruled by the Holy Spirit tensions of this kind can be overcome.

Having examined briefly both the historical and theological reasons why these two apostles are celebrated on the same day we now turn to describe certain facts about their life and time. **St Peter** originally called Simon (Acts 15.14) was born in the strongly gentile town of Bethsaida (Jn 1.44) but had a home in Capernaum (Mk 1.21ff). Both were lakeside towns and this gave Peter the possibility to work as a fisherman. Unlike Paul who was highly trained in the Jewish law, Peter was not; he was married (Mk 1.30) and was accompanied by his wife on his missionary journeys (1 Cor. 9.5). After Pentecost, it was Peter who became the chief spokesman (Acts 4.8ff), principal preacher (2.14ff) and administrator of discipline (5.3) in the newly established Christian faith.

St Peter is portrayed as the courageous apostle, full of life, spontaneity and dynamism. He rejected Christ three

Α' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ

**Κίνηση τού Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου
κ.κ. Στυλιανού**

Κατά τόν μήνα Μάϊον ὁ Σεβασμιώτατος:

–Προέστη τῆς καθιερωμένης κατά τήν Διακαινίσμο κοινῆς Θ. Λειτουργίας τοῦ ὁμωνύμου Συμβουλίου SCCOCA ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ Ἁγ. Πάντων Belmore, ἔχων συλλειτουργόν τόν Θεοφιλέστατον Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεῖμ καί Κληρικούς τῶν λοιπῶν ἐν Αὐστραλία Κανονικῶν Ὁρθοδόξων δικαιοδοσιῶν. Τό ἀπόγευμα, συνοδευόμενος ἀπό τόν Ἁγιορείτη Ἀρχιμ. π. Δαμασκηνό, τόν Ἐφημέριο τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ π. Ἐλευθέριο καί τόν Ἀρχιδιάκονόν του Σωφρόνιον, μετέβη ὁδικῶς εἰς Μελβούρνην προκειμένου νά παραστῆ εἰς τό Διεθνές Συνέδριον Θεολογίας μέ γενικόν θέμα «Θεοδικία καί Ἐσχατολογία». Τό ἐν λόγῳ Συνέδριον συγκαλεῖται ἐπί τῇ συμπληρώσει 10ετίας ἀπό ἰδρύσεως τοῦ Australian Theological Forum, τοῦ ὁποίου ὁ Σεβασμιώτατος τυγχάνει ἕνας ἀπό τοὺς Patrons (1-5-03).

–Συνοδευόμενος ἀπό τόν Θεοφιλέστατο Δέρβης κ. Ἰεζεκιήλ καί τοὺς μνημονευθέντας Κληρικούς, μετέβη εἰς τόν χώρον τοῦ Συνεδρίου, γενόμενος δεκτός ἀπό τοὺς Συνέδρους μέ ἰδιαίτερο σεβασμό καί τιμῆ καί ἀνέπτυξε τήν ἀπό Ὁρθοδόξου πλευρᾶς ὁμιλία του μέ θέμα: «Βασικά προλεγόμενα γιά τήν λεγόμενη

«θεοδικία» - Μία ὀρθόδοξη συμβολή». Τόν ὁμιλητή εἰσήγαγε μέ θερμούς λόγους γιά τήν Ὁρθοδοξία, τήν Ἀρχιεπισκοπή μας καί τόν ὁμιλητή, ὁ διαπρεπέστερος τῶν ἐν Αὐστραλία συστηματικῶν Θεολόγων, Καθηγητής Dr Gordon Watson. Μετά τήν σχετική διάλεξη ἐπηκολούθησε γόνιμη θεολογική συζήτηση μέ Καθηγητάς καί Θεολόγους ὄλων τῶν χριστιανικῶν Ὁμολογιῶν ἀπό Αὐστραλία, Σιγκαπούρη, Ν. Ζηλανδία, Ἀμερική, Καναδά, Ἀγγλία.

–Τό βράδυ τῆς αὐτῆς ἡμέρας παρετέθη πανηγυρικό δεῖπνον εἰς τό Ξενοδοχεῖο Ibis εἰς τό ὅποιο παρεκάθησαν εἰς τό ἐπίσημο τραπέζι, τό Διοικητικό Συμβούλιο τοῦ Australian Theological Forum μετά τοῦ Σεβασμιωτάτου, ἀπό μέρους δέ τῆς Ἱεράς Ἀρχιεπισκοπῆς παρεκάθησαν οἱ ἐν Μελβούρνη Θεοφιλέστατοι Δέρβης καί Ἀριανζοῦ, ὁ Ἀρχιμ. π. Ἰάκωβος Τσιγκωῆνης, ὁ π. Χρῆστος Δημολιάνης καί τὰ ζεύγη π. Ἡλία Κεντρωτῆ, κ. Κ. Κόντη καί κ. Α. Γεωργίου, κ.ἄ.

–Ἀπό τό Ἐκτελεστικό Συμβούλιο τοῦ Australian Theological Forum ἐξεφράσθη, ἐπ' εὐκαιρία, ἡ παράκλησις πρὸς τόν Σεβασμιώτατο νά ἐπιτρέψει τήν μετάφραση στήν Ἀγγλική τῆς Ὑψηγεσίας του (Τό περὶ Ἐκκλησίας Σύνταγμα τῆς Β' Βατικανῆς Συνόδου, Ἀθήνα), τήν ὁποίαν προθύμως θά κυκλοφορήσει ἀνά τόν Ἀγγλόφωνον κόσμον τό Θεολογικό Forum.

–Προήδρευσε συνάξεως τοῦ Ἱ. Κλήρου Βικτωρίας, παρόντων καί τῶν δύο Βοηθῶν Ἐπισκόπων, Θεοφ. Δέρβης καί Ἀριανζοῦ καί τοῦ Ἁγιορείτου Ἀρχιμ. π. Δαμασκηνοῦ (2-5-03).

times and cried bitterly for this but also confessed him as the Messiah, the Son of the Living God. He is the one whom Christ asked if he loved Him yet also called satan. However, the greatest characteristic of the apostle Peter, so sensitively noticed by Archbishop Stylianos, was St Peter's sincerity to proclaim publicly and without shame that he was so unworthy to have Christ perform miracles for him. In the gospel of St Luke we read that as St Peter saw Christ coming towards him after Christ had miraculously filled his nets with an abundance of fish, he said to Christ: "Go away from me Lord; I am a sinful man!" (Lk 5.8). Who else would have dared to make a confession of this kind? Who else would have thought that he is the least of all, and unworthy even of such an abundance of fish when so many other fishermen would have encountered similar hardships. All too often if we know influential people we try to see what favours they can do for us without thinking that there may be others around us who have more need. And it is this image of St Peter, so full of humility, that must be recaptured again in the Church.

On the other hand we are told that **St Paul** was born in the city of Tarsus (Acts 9.11), a thoroughly Greek city in Asia Minor and was a Roman citizen (22.29). In his early life, not only was St Paul a Jew from the tribe of Benjamin, and a Pharisee (Phil.3.5), but also a staunch persecutor of the early Christian Church. In fact he had been given the official authority to direct a campaign against Christians. From his letters and the book of Acts, we learn that a dramatic revelation experience, on his way to Damascus, called Paul to follow Christ as an apostle. After spending his initial three years as a follower of Christ in Arabia, Paul went to Jerusalem to visit the apostolic community where he spoke to Sts Peter and James. It would be fourteen years later that he would return for the second time to Jerusalem for the

apostolic council of 48AD.

About 46AD, he was commissioned by the Church in Antioch to undertake a missionary journey to Cyprus and Galatia. St Paul has come to be known as the prodigious traveller, having undertaken four extensive missionary journeys to Asia Minor, Greece (including Macedonia, Thessalonika, Athens, Corinth), Rome and possibly as far as Spain with a circle of missionary co-workers. It was during this time that he wrote his famous letters to the Romans, Corinthians, Ephesians, Philippians, Colossians and Philemon. Falsely accused of violating temple rituals, he was arrested, imprisoned for two years by the governor Felix (Acts 24.27). After being set free by virtue of his status as a Roman citizen, since citizen of Rome could not be punished for cases not involving the breach of statute law, he went to Rome and was sentenced to death under the Emperor Nero.

Perhaps one of the most intriguing aspects of St Paul is that there are so many dimensions to his personality. He himself wrote that: "I have become all things to all people, so that by all possible means I might save some" (1 Cor 22f). It is St Paul's polytropic nature which certainly promoted the rapid spread of the Christian gospel. We could conclude by stating that the true greatness of St St Paul lies not only in his polytropic nature but also the writings that he has left us, having influenced Christianity as no other man with the exception of Jesus Himself.

In celebrating their feast day, let us glorify Him who glorified them and rejoice together with Sts Peter and Paul and sing:

"Rejoice o Peter the apostle, for you are the great friend of the Master, Christ our God. Rejoice well beloved Paul, preacher of the faith and doctor of the universe. Because of this, may you both intercede with Christ our God for the salvation of our souls."

–Έλειτούργησε καί ἐκήρυξε εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἁγ. Ραφαήλ, Νικολάου καί Εἰρήνης Bentleigh, ἔχων συλλειτουργόν τόν Θεοφ. Δέρβης καί τούς Κληρικούς τοῦ Ἱ. Ναοῦ, καθώς καί τούς συνοδεύσαντας αὐτόν ἐκ Σύδνεϋ. Μετά τήν Θ. Λειτουργία, εἰς τήν ὁποία παρέστησαν ὁ Πρόεδρος τῶν Ἑνοριῶν-Κοινοτήτων κ. Κ. Κόντης καί ἄλλοι ὁμογενεῖς Κοινοτάρχαι, καθώς καί ἡ Δήμαρχος τῆς περιοχῆς, ὁ Σεβασμιώτατος ἐτέλεσε τά ἐπίσημα Θυρανοίξια τοῦ ἐκ βάθρων ἀνεγερθέντος παραπλεύρως τοῦ Ναοῦ Ἑνοριακοῦ Κέντρου καί συνεχάρη τόν Ἱερατικῶς Προϊστάμενον Πρωτοπ. π. Β. Χριστοφῆ μετά τοῦ Ἐφημερίου π. Χαραλάμπους καί τῶν ἀκαμάτων συνεργατῶν τους εἰς τόν Ἐκκλησιαστικόν Συμβούλιον καί τήν Φιλόπτωχον Ἀδελφότητα. Ἐπ’ εὐκαιρίᾳ ἀπένειμε ἀναμνηστικές εὐχαριστηρίους πλακέτας εἰς ἰδιαιτέρως συμβάλλοντας εἰς τήν ἀνάπτυξη τοῦ ἐν γένει ἔργου τῆς ἐν λόγῳ Ἑνορίας (κ. Παν. Σαββάκη, Γεώργιον Λουκαΐτην καί Σωτ. Κονδιάρην).

–Ἐπηκολούθησε ἐπίσημο ἑόρτιο γεῦμα μετά ἀπό τό ὁποῖο ἀνεχώρησαν ἐκ νέου διά Σύδνεϋ ὀδικῶς ὁ Σεβασμιώτατος μετά τῆς ἀκολουθίας του (4-5-03).

–Καθ’ ὁδόν πρὸς Σύδνεϋ ἐστάθμευσαν εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἁγ. Ἰωάννου Βαπτιστοῦ Bateman’s Bay καί συνωμίλησαν μετά τοῦ Προέδρου τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς κ. Σιδ. Πασχαλίδη καί τοῦ συνεργάτου αὐτοῦ κ. Ἰω. Μπερζελέτου, ἐπί γενικωτέρων θεμάτων τῆς ἐν λόγῳ Ἑνορίας-Κοινοτήτος. Τό ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἐγένετο εἰς τόν Ἱ. Καθεδρικόν Ναόν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου ἡ τελετή καθοσίωσης τῶν νέων ἀποφοιτῶν μέ τήν παρουσία ἡμετέρων καί Αὐστραλῶν ἐπισήμων, τοῦ Γενικοῦ Προξένου κ. Εὐ. Δαμιανάκη μετά τῆς συζύγου του, τοῦ μεγάλου εὐεργέτου Sir Arthur Τζωρτζάτου καί ἄλλων καί πλήθους κόσμου. Ἐπηκολούθησε ἡ καθιερωμένη πανηγυρική δεξίωση εἰς τήν αἴθουσα τελετῶν τῆς Θεολ. Σχολῆς (5-5-03).

–Βοηθούμενος ἀπό τόν Ἀρχιμ. π. Δαμασκηνό καί τόν Προϊστάμενο τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγ. Κωνσταντίνου καί Ἐλένης Ἀρχιμ. π. Νεκτάριο, ἐτέλεσε Τρισάγιον ὑπέρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀειμνήστου διαπρεποῦς Κρητός καλλιτέχνου (βιολί), Κων. Παπαδάκη («Ναύτη»), καί ὠμίλησε συντόμως διά τήν πολύτιμον καί πολύπλευρη προσφορά του, συλλυπηθεῖς ἐν συνεχείᾳ τούς παρισταμένους στενοῦς συγγενεῖς του ἐν

Ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Αὐστραλίας κ.κ.Στυλιανός καί ὁ Λόρδος Δήμαρχος τοῦ Newcastle κ. John Tate εἰσέρχονται εἰς τό νεόδμητον Ἑνοριακόν Κέντρον τῆς Ἑνορίας Κοινοτήτος τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων. Διακρίνεται ὁ Ἀγγλικανός Ἐπίσκοπος τῆς περιοχῆς κ. Roge (10-5-03).

Σύδνεϋ, καθώς καί τούς ἐν Κρήτῃ (6-5-03).

–Προήδρευσε συνεδριάσεως τοῦ Καθηγητικοῦ Συλλόγου τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς κατά τήν ὁποῖαν ἐγένετο ἐκτενής συζήτησις ὡς πρὸς τίς δυνατότητες καί τίς ἀνάγκες ἀναπτύξεως νέων προγραμμάτων εἰς τά μαθήματα τῆς Σχολῆς διά νά ἀνταποκρίνεται εἰς σύγχρονα αἰτήματα (8-5-03).

–Συνοδευόμενος ἀπό τόν Θεοφ. Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεῖμ ἐπεσκέφθη τόν ἀπό τινος οἰκουρούντα εἰς τήν οἰκίαν τοῦ Ἀρχιμ. π. Ἰεζεκιήλ Πετρίτση, καί εἰς ἀτμόσφαιραν θερμῆς ἐγκαρδιότητος συνεζήτησε μετ’ αὐτοῦ καί τῶν οἰκείων του τά τῆς ἀσθενείας, εὐχηθεῖς ταχεῖαν ἀποκατάστασιν καί ἐνίσχυσιν ἄνωθεν. Ἐδέχθη τόν κ. Ἐλευθ. Μούζα (9-5-03).

–Βοηθούμενος ἀπό τόν Ἱερατικῶς Προϊστάμενον π. Νικ. Σκορδίλη, ἐτέλεσε τόν Ἀγιασμό Θυρανοίξιν τοῦ περατωθέντος μεγαλοπρεποῦς Ἑνοριακοῦ Κέντρου τῆς Ἑνορίας-Κοινοτήτος Ἁγ. Ἀποστόλων Newcastle μέ τήν παρουσία τοῦ Γενικοῦ Προξένου κ. Εὐ. Δαμιανάκη μετά τῆς συζύγου του, τοῦ Ἀγγλικανοῦ Ἐπισκόπου τῆς περιοχῆς κ. Ρότζερ, τοῦ Δημάρχου τῆς πόλεως κ. John Tate μετά τῆς συζύγου του, τοῦ Ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν π. Τζέιμς Σόντερς, ἀντιπρόσωπου τοῦ ἀπουσιάζοντος Καθολικοῦ Ἐπισκόπου κ. Μιχαήλ, τοῦ ἐπιτίμου Πρόξενου τῆς Ἑλλάδος στό Newcastle κ. Ἀνδρέου Ἀντωνιάδη μετά τῆς οἰκογενείας του, τοῦ Προέδρου τῆς Ἑνορίας-Κοινοτήτος κ. Θεμ. Γκούμα, τῶν μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καί πολλῶν πιστῶν.

Ἐπ’ εὐκαιρίᾳ ὠμίλησε ὁ Σεβασμιώτατος, ὁ Γενικός Πρόξενος, ὁ Δήμαρχος καί ὁ κ. Γκούμας. Ἐπηκολούθησε πανηγυρικό γεῦμα. Πρέπει νά σημειωθεῖ ὅτι οἱ ἐν Newcastle ὁμογενεῖς, διά τοῦ νέου αὐτοῦ ἀποκτήματος τῆς παροικίας ἐπετέλεσαν πολλαπλοῦν ἄθλον, διά τόν ὁποῖον καί ἀπέσπασαν ἄκρας ἐπαινετικά σχόλια ἀπό τούς ἐπισήμους ὀμιλητάς. Δοθέντος δέ ὅτι εἰς τήν αὐτήν κεντρικήν περιοχήν τῆς πόλεως δεσπόζουν τόσοσιν ὁ λαμπρός Ναός τῶν Ἁγ. Ἀποστόλων ὅσον καί τό παραπλεύρως αὐτοῦ ἀνεγερθέν νεο-

Ἀναμνηστική Φωτογραφία τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου μας μετά τοῦ ζεύγους Κυριακῆς καί Ἀθανασίου Δεμερτζῆ τοῦ τιμηθέντος διά τοῦ Ἀργυροῦ Σταυροῦ τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου (Newcastle 11-5-03).

κλασικής αρχιτεκτονικής κοινωνικοπολιτιστικό αυτό κέντρο της Ένορίας-Κοινότητας, είχε πάντα λόγον ό Σεβασμιώτατος να υποδείξει εις τόν Δήμαρχον ότι αποτελεί υποχρέωσιν τής πόλεως να τιμήσει τήν σχετικήν ὁδόν ἢ τό παρακείμενον πάρκον μέ ἀνάλογον ὄνομα εις ἀναγνώριση τής Ἑλληνορθόδοξου παρουσίας ἐν Newcastle καί τής συμβολῆς τῶν ὁμογενῶν εις τήν ἐν γένει ζωὴν τής πόλεως αὐτῆς, εις τόν λιμένα τής ὁποίας μάλιστα δέν ἔπαυσαν νά καταφθάνουν πάντοτε ἐμπορικά ἑλληνικά πλοῖα.

Τό βράδυ τῆς αὐτῆς ἡμέρας παρετέθη δείπνον εις τοὺς ἐπισήμους εις τό περί οὗ ὁ λόγος Κέντρον τό ὁποῖο ἦτο κατάμεστο καί ἀπό Αὐστραλοὺς συμπολίτας, οἱ ὁποῖοι προτιμοῦν τήν μεγάλη αἶθουσα τοῦ ἐστιατορίου του, καί διά τὰς χαμηλάς τιμὰς, τήν ποιότητα τῆς τροφῆς καί τήν δυνατότητα νά δειπνήσουν καί μέ τὰ τέκνα τῶν οἰκογενειακῶς, ἐφ' ὅσον προβλέπεται καί εἰδικός χώρος διά τήν ἀναφυχὴν τῶν παιδιῶν (10-5-03).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε εις τόν Ἱ. Ναόν Ἁγ. Ἀποστόλων. Εἰς τό τέλος τῆς Θ. Λειτουργίας καί ἐνώπιον πυκνοῦ ἐκκλησιάσματος ἀπένειμε τόν ἀργυροῦν Σταυρόν τοῦ Ἀπ. Ἀνδρέου εις τόν ἐκ Σερρών καταγόμενον ὁμογενῆ κ. Ἀθ. Δεμερτζή διά τήν συγκινητική καί ὄλως δωρεάν συμβολή του εις τήν ἀνέγερση τοῦ Ἑνοριακοῦ Κέντρου, ὅπως εἶχε πράξει μέχρι τοῦδε καί διά τήν ἀνέγερση Μονῶν καί Ἐκκλησιῶν, ἰδίως δέ εις τὰ μέχρι τοῦδε περατωθέντα κτίσματα τῆς Ἱ. Μονῆς Παντανάσσης. Ἐπηκολούθησε ἑόρτιο γεῦμα εις τήν οἰκίαν τοῦ π. Νικ. Σκορδίλη εις τό ὁποῖο παρεκάθησαν μετά τοῦ Σεβασμιωτάτου τό ζεῦγος τῶν ἀνεψιῶν του Ἱατρῶν Μυγιάκη, ὁλόκληρο τό Διοικητικό Συμβούλιο τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος καί μέλη τῆς Φιλοπτώχου (11-5-03).

–Μετέβη καί ἐκήδευσεν εις τόν ἐν Gold Coast Ἱ. Ναόν Ἁγ. Ἄννης τόν ἐκ τῶν δημοφιλεστέρων μελῶν τῆς Κρητικῆς πατριᾶς λαμπρόν οἰκογενειάρχην καί ἐπιχειρηματίαν, ἀείμνηστο Γεώργιο Κοζωνάκη ἐκ Χανίων. Εἰς τήν ἐν λόγω κηδεῖα προσήλθον αὐθορμήτως καί πολλοί Κρήτες ἐκ Μελβούρνης ἀλλά καί οἱ Ἱερεῖς μας ἀπό Βρισβάνη καί τήν ὄλην περιοχή (12-5-03).

–Ἐδέχθη τήν Δίδα Χαρίκλεια Κατσουλιώτου, Ἱατρόν μετά τοῦ μνηστήρος τῆς, Δικηγόρου Ἰω. Παπαδοπούλου, οἱ ὁποῖοι ἐκόμισαν τό προσκλητήριον εις τοὺς γάμους τῶν καί ἔλαβον τήν νενομισμένην εὐχήν (13-5-03).

–Ἐδέχθη τήν Διδασκάλισσα Δίδα Ἐλένη Βλάχου ἡ ὁποία ἐργάσθηκε ἐθελοντικῶς εις τήν ἐν Nairobi Κενύας Ὁρθόδοξην Ἱεραποστολήν ἐπὶ 5ετίαν καί, συνοδευομένη ἀπὸ τόν Ἐφημέριον τῆς π. Κων. Βαρυπάτη, ἐζήτησαν εὐλογίαν νά πραγματοποιήσουν ἀπὸ καιροῦ εις καιρόν ἐκδηλώσεις πρὸς συλλογὴν χρημάτων εἰδικῶς διά τὰ μικρά παιδιά τὰ ὁποῖα ἐγκυλιεῖται εις τὸν χρόνον τῆς Ἱεραποστολῆς. Παρὰ τό ὅτι τήν μεγαλύτερα μέρημα διά τήν ἐν γένει Ἱεραποστολήν ἔχει ἀναλάβει ἡ Ἱ. Ἀρχιεπισκοπή μας, κυρίως διά τήν Ἐπισκοπήν Μαδαγασκάρης, τῆς ὁποίας ὁ Ποιμενάρχης Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Νεκτάριος προέρχεται ἐκ τῆς ἐνταῦθα ὁμογενείας καί τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς μας, ὅμως εὐχαρίστως ἐδόθη εὐλογία πρὸς ἐνθάρρυνση καί εις τήν εἰδικὴν αὐτὴν φιλόφιλανθρωπον κίνησιν (14-5-03).

–Συνοδευόμενος ἀπὸ τόν Θεοφ. Ἀπολλωνιάδος, τόν Ἀρχιδιάκονο του π. Σωφρόνιο καί τόν Ὑφηγητὴ κ. Φίλ. Καριατλή, παρέστη εις τήν ἐπίσημη παρουσίαση τοῦ βιβλίου «Dixon of Botany Bay-THE CONVICT PRIEST FROM WEXFORD», τῆς φίλης καί συναδέλφου εις τήν Θεολογικὴν μας Σχολὴν καί τό Sydney College of Divinity Sr Dr Vivienne Keely, ἡ ὁποία ἐπραγματοποιήθη πανηγυρικῶς εις τό Γενικὸ Προξενεῖο Ἰρλανδίας, μέ τήν παρουσία πλήθους διανοουμένων ἀλλὰ καί τῶν συνεδριάζοντων κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας ἐν Σύνδνῳ Ρωμαιοκαθολικῶν Ἐπισκόπων Ὀλοκληροῦ τῆς Αὐστραλίας ὑπὸ τήν Προεδρίαν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σύνδνῳ, Σεβ. George Pell. Ἐκτός ἀπὸ τήν Γενικὴ Πρόξενον ὠμίλησε μέ θερμότητα σχόλια

διά τό βιβλίον αὐτό πού περιγράφει τὰ τῆς ταλαιπωρίας τοῦ πρώτου Ἰρλανδοῦ Ρωμαιοκαθολικοῦ Ἱερέως ἐν Αὐστραλίᾳ ὁ διαπρεπὴς συγγραφεὺς Tom Kenneally. Τελευταῖα ὠμίλησε ἡ συγγραφεὺς καί Μοναχὴ Vivienne Keely, ἡ ὁποία μεταξὺ ἄλλων δημοσίᾳ ἔχει τιμήσει τήν παρουσίαν τοῦ Σεβασμιωτάτου καί τῆς ἀκολουθίας του, πρὸς τοὺς ὁποίους καί προσέφερε τιμητικὸν ἀντίγραφον εις ἓνα ἕκαστον (15-5-03).

–Ἐδέχθη τήν Ἀμερικανίδα ἀνωτάτην Διπλωματικὴν ὑπάλληλον κα Ἑλεν Μποναπάρτ ἐκ Καλιφορνίας ἡ ὁποία ὑπηρέτησε ἐπὶ 10ετίαν εις τήν ἐν Ἀθήναις Ἀμερικανικὴν Πρεσβείαν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Φιλέλληνοσ Πρέσβεως Harold Keely καί ὄχι μόνο ἔμαθε Ἑλληνικά ἀλλὰ καί ἀπέκτησε πολλοὺς καί θερμούς ἐν Ἑλλάδι φίλους. Συνοδευομένη ἀπὸ τόν Καθηγητὴ κ. Βρ. Καραλή παρεκάθησε μετά τοῦ Σεβασμιωτάτου σέ γεῦμα πρὸς τιμὴν τῆς (16-5-03).

–Παρεκάθησε στήν πανηγυρικὴ Ἑσπερίδα τῆς Κρητικῆς Ἀδελφότητος Σύνδνῳ (εις Twin Restaurant) εις τό πλαίσιο τῶν ἑορτασμῶν τῆς 62ας ἐπετείου ἀπὸ τήν μάχην τῆς Κρήτης καί ὠμίλησε ὅπως καί οἱ λοιποὶ ἐπίσημοι. Ἡ ἐξ Ἑλλάδος ἀντιπροσωπεῖα τῶν Ἑνόπλων Δυνάμεων ἀπετελεῖτο ἀπὸ τόν Ὑποστράτηγον κ. Βασίλειον Γκολέμη, τόν Ταξίαρχον κ. Χρῆστον Δέλλα καί τόν Ἀντισυνταγματάρχην κ. Γεώργιον Μπαξεβάνη. Παρέστησαν ἐπίσης ἀξιωματοῦχοι τῶν Αὐστραλιανῶν Ἑνόπλων Δυνάμεων μέ ἐπικεφαλῆς τόν Brigadier Greg Melick. Τόν Πρωθυπουργὸν κ. Bob Carr ἀντιπροσώπευσε ὁ ὁμογενὴς Ὑπουργός κ. Ἰω. Χατζηστέργος (17-5-03).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε εις τόν Ἱ. Ναόν Ἁγίων Κωνσταντίνου καί Ἐλένης Newtown (18-5-03).

–Ἐδέχθη τήν ἐκ Μελβούρνης ἐκλεκτὴν φίλην καί συντονίστρια ἀπὸ παλαιότερα εις τὰ ραδιοφωνικά προγράμματα SBS κα Κούλα Μπίτσι μετὰ τοῦ Δικηγόρου υἱοῦ τῆς Κωνσταντίνου (19-5-03).

–Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατὰ τόν Μ. Ἑσπερινὸν εις τόν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναόν Ἁγίων Κωνσταντίνου καί Ἐλένης Newtown, ἐν τέλει δέ παρεκάθησε μέ Κληρικούς καί λαϊκοὺς καί μέ τό μέγιστον μέρος τοῦ ἐκκλησιάσματος εις τό κοινὸν πανηγυρικὸν δείπνον (20-5-03).

–Ἐδέχθη τήν ἐξ Ἀμερικῆς ὁμογενῆ κα Thea Halo συγγραφεῖα τοῦ γνωστοῦ βιβλίου «Not even my name» πού περιγράφει τήν περιπέτειαν τῆς γαλιᾶς τῆς, κατὰ τήν Ποντιακὴν τραγωδίαν (23-5-03).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε, συλλειτουργῶν ἔχων τόν Θεοφ. Ἐπίσκοπον Δέρβης καί ἄλλους Κληρικούς μας, εις τόν Ἱ. Ναόν Ἁγ. Νικολάου Yaraville. Ἐν συνεχείᾳ ἐτέλεσε τόν Ἀγιασμό τοῦ Θεμελίου Λίθου διά τόν νέον Ἱερόν Ναόν Ἁγ. Νικολάου. Παρέστη πλήθος ὁμογενῶν μέ ἐπικεφαλῆς τοὺς ἐπισήμους, μεταξύ τῶν ὁποίων ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ Premier Βικτωρίας κ. Ἰω. Πανταζόπουλος, ὁ Δήμαρχος τῆς περιοχῆς κ. Gerald White, κ.ἄ. Τό ἴδιον βράδυ, ἐπανακάμφας εις Σύνδνῳ, παρεκάθησε εις τό ἐπίσημον Δείπνον πρὸς συλλογὴν χρημάτων διά τό Κέντρο Προνοίας καί ὠμίλησε καταλλήλως ὅπως καί οἱ λοιποὶ ἐπίσημοι, μεταξύ τῶν ὁποίων καί ὁ ὁμογενὴς Ὑπουργός κ. Ἰω. Χατζηστέργος (25-5-03).

–Ἐδέχθη τόν ἐκ Πέρθης κ. Εὐστ. Παλάσση καί ἐκ Μελβούρνης κ. Κων. Κόντη, ἐκ τῶν Ἀντιπροέδρων τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Συμβουλίου οἱ ὁποῖοι καί τόν ἐνημέρωσαν ἐπὶ τῆς προόδου προγραμμάτων πού παρακολουθεῖ ἕκαστος ἐξ αὐτῶν (27-5-03).

–Παρηκολούθησε τήν Ἡμερίδα πού ὀργανώθηκε εις τήν ἐπίσημον αἶθουσαν τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς μέ τήν εὐκαιρίαν 550 ἐτῶν ἀπὸ τήν ἀποφράδα ἡμέραν τῆς Πτώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τήν ὁποία καί ἐπρολόγησε καταλλήλως. Κύριοι ὀμιληταὶ ἦσαν κατὰ σειράν οἱ ἐκ τοῦ Διδακτικοῦ Προσωπικοῦ τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς κ. Βασ. Ἀδραχτᾶς (θέμα: Ἀποκαλυπτικὴς συνέπειαι τῆς Ἄλωσης), Δρ Ἀλέξανδρος Καριώτογλου (θέμα: Ἡ Ἄλωση τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀπὸ τό Ἰσλάμ καί ἡ σημασία τῆς γιὰ τήν καθημερινὴν ζωὴ τῶν Χριστιανῶν) καί Καθηγητῆς κ. Βρ.

Καραλής (θέμα: *Ἡ ζωὴ καὶ τὸ ἔργο τοῦ Πρώτου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως μετὰ τὴν Ἄλωση* – Γεωργίου Γεναδίου-Σχολάριου). Παρέστησαν μεταξύ ἄλλων ὁ Γενικός Πρόξενος (ὁ ὁποῖος καὶ ἀπηύθυνε ἀνάλογο χαιρετισμό), ὁ Sir Arthur George κ.ἄ. Συντονιστής ἦταν ὁ Θεοφ. Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεῖμ. Ἐπηκολούθησε ἐποικοδομητικὴ συζήτηση, παρετέθησαν δὲ κατὰ τὸ διάλειμμα ἀναψυκτικὰ καὶ γλυκίσματα.

–Παρεκάθησε μεταξύ ἄλλων ἐπισήμων εἰς τὸ ἐπὶ τῆ συμπληρώσει 15ετοῦς λειτουργίας τοῦ Κολλεγίου μας Ἁγ. Εὐφημίας πανηγυρικὸ δείπνο, εἰς τὸ ὁποῖον ὠμίλησε διὰ τὴν πολῦτιμον προσφοράν τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος Ἁγ. Εὐφημίας ὄχι μόνον διὰ τοῦ ὁμωνύμου Κολλεγίου ἀλλὰ καὶ γενικώτερον. Ἦτο μιά ἀκόμη εὐκαιρία νὰ ἐξαρθεῖ ἡ ἀγαπῆσθαι συνεργασία τοῦ Ἱερατικῶς Προϊσταμένου καὶ τῶν λοιπῶν Κληρικῶν μετὰ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ὑπὸ τὸν ἀκάματον καὶ δραστηριώτατον κ. Παν. Θεοφίλου (ὁ ὁποῖος εἶναι καὶ Πρόεδρος τῆς Διακοινοτικῆς Ἐπιτροπῆς), καθὼς καὶ τὴν ἐπίσης δραστηριότητα τὴν Φιλοπτώχων Ἀδελφότητα (31-5-03).

Κίνηση τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεῖμ

Κατὰ τὸν μῆνα Μαῖον ὁ Θεοφιλέστατος:

–Συνελετούργησε μετὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου κατὰ τὴν καθιερωμένη Πασχαλινὴ λειτουργία, τὴν ὁποῖαν ὀργανώνει ἡ S.C.C.O.C.A. εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἁγίων Πάντων Belmonte καὶ ἐν συνειρήνᾳ παρεκάθησαν εἰς τὸ ἔορτιον γεῦμα (1-5-03).

–Ἐδέχθη τὴν Πρόεδρον τῆς Greek Young Matron Association κα Vicky Lagos μετὰ τῆς κας Ρίτα Κόμηνο (2-5-03).

–Παρέστη εἰς τὴν τελετὴν τῆς ἀπονομῆς τῶν Πτυχίων εἰς τοὺς ἀποφοίτους τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν καὶ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀποστ. Ἀνδρέου, ἡ ὁποία ἐγένετο εἰς τὴν Μεγάλῃ Αἴθουσα τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Σύνδευ, παρουσίᾳ τῶν Πρυτανικῶν Ἀρχῶν καὶ πλήθους κόσμου (3-5-03).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναὸ Ἁγίου Γεωργίου τῆς ὁμωνύμου Ἱ. Μονῆς εἰς Springwood (4-5-03).

–Ἐδέχθη τὸν Ἱερατικῶς Προϊστάμενον τοῦ Ἱ. Ν. Ἁγίου Στυλιανοῦ Sutherland μετὰ συνεργατῶν του καὶ συνεζήτησαν θέματα τῆς Ἑνορίας.

Προήδρευσε τοῦ Πρωτοβαθμίου Πνευμ. Δικαστηρίου Ν.Ν.Ο.

Παρέστη εἰς τὴν τελετὴν καθοσιώσεως τῶν ἀποφοίτων τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους 2002 εἰς τὸν Ἱερόν Καθεδρικὸν Ναόν, εἰς τὴν ὁποῖαν προέστη ὁ Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης μας καὶ Σχολάρχης κ.κ. Στυλιανός (5-5-03).

–Ἐδέχθη τὸν Πρόεδρο τῆς Ἑνορίας Ἁγίου Νικολάου Marrickville.

Παρεκάθησαν εἰς τὴν συνεδρίασιν τῶν Καθηγητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς (8-5-03).

–Συνοδεύων τὸν Σεβασμιώτατον ἐπεσκέφθη εἰς τὴν οἰκίαν του τὸν ἀσθενούντα Ἀρχιμ. π. Ἰεζεκιὴλ Πετρίτσον (9-5-03).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἁγ. Σοφίας καὶ τῶν Τριῶν Θυγατέρων αὐτῆς Darlinghurst (11-5-03).

–Συνοδεύων τὸν Σεβασμιώτατον παρέστη εἰς τὴν παρουσίᾳ τοῦ βιβλίου τῆς Μοναχῆς Dr Vivian Keely, μέλους τοῦ διδακτικοῦ προσωπικοῦ τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς, ἡ ὁποία ἐγένετο εἰς τὸ Ἱρλανδικὸ Προξενεῖο ὑπὸ τοῦ Mr Tom Keneally (15-5-03).

–Παρουσία ἐπισήμων, πλήθους κόσμου καὶ τῶν Κρητικῶν Ὀργανώσεων, ἐπ’ εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτασμῶν διὰ τὴν Μάχην τῆς Κρήτης, ἐτέλεσε Τρισάγιον εἰς τὸ Martin Place.

Μεταξὺ τῶν ἐπισήμων ἦτο ὁ ἐξ Ἑλλάδος Ὑποστράτηγος Βασίλειος Γκολέμης μετὰ τῆς συνοδείας του, ἡ Ὑπουργὸς γιὰ ὑποθέσεις τῶν παλαιῶν πολεμιστῶν κα Danna Vale, ὁ Αὐστραλὸς Ὑποστράτηγος Greg Melick RFD, ὁ Γενικός

Πρόξενος κ. Εὐάγγ. Δαμιανᾶκης κ.ἄ. (17-5-03).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Ἁγ. Νικολάου Marrickville, εἰς τὸ τέλος δὲ ἐτέλεσεν Δοξολογίαν ἐπὶ τῇ ἀπελευθερώσει τῆς Θράκης, παρουσίᾳ τῶν Προξενικῶν Ἀρχῶν, τοῦ Προέδρου καὶ τῶν Μελῶν τοῦ Πανθρακικοῦ Συλλόγου καὶ πλήθους πιστῶν (18-5-03).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν πανηγυρὶ-ζοντα Ἱ. Ναόν Ἁγ. Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης Newtown.

Παρεκάθησαν εἰς τὴν συνεδρίασιν τοῦ Συμβουλίου τῶν Ἱδρυμάτων τῆς Βασιλειάδος (21-5-03).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱερόν Καθεδρικὸν Ναόν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, εἰς τὸ τέλος δὲ, παρουσία τοῦ Γεν. Προξένου, τῶν Προέδρων τῶν Κρητικῶν Σωματείων, Αὐστραλῶν καὶ Ἑλλήνων Παλαιῶν Πολεμιστῶν, ἐτέλεσε Δοξολογίαν μετὰ τὴν εὐκαιρίᾳ τῆς Ἐπετείου τῆς Μάχης τῆς Κρήτης καὶ ὠμίλησε καταλλήλως.

Ἐπίσης ἐτέλεσε καὶ ἀρτοκλασία ὑπὲρ τῶν κυριῶν μελῶν τοῦ Αὐστραλοελληνικοῦ Φιλεκπαιδευτικοῦ Συλλόγου (ΑΧΕΠΑ) (25-5-03).

–Παρεκάθησαν εἰς τὴν συνεδρίασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῶν Γηροκομιῶν τῆς Βασιλειάδος (26-5-03).

–Προήδρευσε συνεδριάσεως τῆς ἐπιτροπῆς ἐπανεκδόσεως τῆς Ἐπετηρίδος τῆς Ἱεράς Ἀρχιεπισκοπῆς.

Προήδρευσε συνεδριάσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου (27-5-03).

–Ἐδέχθη τὸν Γενικὸν Γραμματέα τοῦ Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν τῆς Πολιτείας Dr Ray Williamson.

Προήδρευσε συνεδριάσεως τῆς Ἑρανικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς ὑπὸ ἴδρυσιν Ἑνορίας εἰς τὸ Entrance (29-5-03).

–Παρηκολούθησε τὴν, ὑπὸ τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς καὶ τοῦ Τμήματος Νεοελληνικῶν τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Σύνδευ, διοργανωθεῖσαν Ἡμερίδα, ἐπὶ τῇ συμπληρώσει 550 χρόνων ἀπὸ τὴν Ἄλωση τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἡ ὁποία ἔλαβε χώραν εἰς τοὺς χώρους τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀπ. Ἀνδρέου (30-5-03).

–Παρέστη εἰς τὴν ἐπίσημη Ἑσπερίδα τὴν ὁποῖαν ὠργάνωσεν ἡ Ἑνορία Ἁγίου Νικολάου Marrickville καὶ ὠμίλησε καταλλήλως (31-5-03).

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΑΡΧΙΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

Ἀριθμ. Πρωτ. 304, 305 καὶ 306

Τῷ Σεβασμιωτάτῳ Ἀρχιεπισκόπῳ Αὐστραλίας κυρίῳ Στυλιανῷ,

Εἰς Σύνδευ.

Σεπτῇ ἐντολῇ τῆς Α.Θ.Παναγιότητος, τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου, ἀποφάσει δὲ τῆς Ἁγίας καὶ Ἱεράς Συνόδου, γνωρίζω τῇ ὑμετέρᾳ Σεβασμιότητι, ὅτι οἱ τέως Ἱερομόναχος Ἰωνᾶς Πάκ, τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Νέας Ζηλανδίας, Ἀρχιμανδρίτης Μιχαὴλ Graves, Ἱερομόναχος Μιχαὴλ Alvaro Acosta del Toro καὶ Διάκονος Cadet, τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Παναμᾶ, Πρεσβύτεροι Δημήτριος Petronis καὶ Pierre (Πέτρος) Leray καὶ Διάκονος Γρηγόριος (Gregoire) Vincent, τῆς Πατριαρχικῆς Ἐξουσίας τῶν ἐν Δυτικῇ Εὐρώπῃ Ὀρθοδόξων Ρωσικῶν Παροικιῶν, διὰ τὰ εἰς ἃ ὑπέπεσον κατὰ τῆς ἐκκλησιαστικῆς αὐτῶν ἀρχῆς καὶ τῆς Ἐκκλησίας γενικώτερον κανονικὰ παραπτώματα, καθυπεβλήθησαν τῇ ἐσχάτῃ ποινῇ τῆς ἀπὸ τῆς ἱερωσύνης καθαιρέσεως καὶ ἐπανήχθησαν εἰς τὰς τάξεις τῶν λαϊκῶν.

Τῆν κανονικὴν ἀπόφασιν ταύτην τῆς Ἐκκλησίας ἀνακοινούμενος καὶ τῇ ὑμετέρᾳ Σεβασμιότητι, πρὸς ἐνημέρωσιν καὶ διὰ τὰ κατ’ αὐτὴν περαιτέρω, καὶ διαβιβάζων αὐτῇ τὸν ἀδελφικὸν χαιρετισμὸν τοῦ Παναγιωτάτου Πατριάρχου ἡμῶν, διατελώ μετὰ τῆς ἐν Κυρίῳ ἀγάπης.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 15ῃ Ἰουλίου 2003

Ὁ Φιλαδελφείας Μελίτων
Ἀρχιεπισκοπῆς τῆς Ἁγίας καὶ Ἱεράς Συνόδου.

Β' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ **Κίνηση του Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου** **Δέρβης κ. Ἰεζεκιήλ**

Κατά τὸν μῆνα Μάϊον ὁ Θεοφιλέστατος:

–Εὐλόγησε τὸ πασχαλινὸν γεῦμα τῆς Βασιλειάδος καὶ συνέφαγε μετὰ τῶν γερόντων καὶ τῶν λοιπῶν μελῶν τοῦ Διοικ. Συμβουλίου (1-5-03).

–Συνηργάσθη μετὰ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου κ.κ. Στυλιανοῦ, ὅστις ἀφήχθη ὀδικῶς χθές τὸ μεσονύκτιον.

–Συνοδεύων τὸν Σεβασμιώτατον μετὰ τοῦ Ἀρχidiaκόνου Σωφρονίου καὶ τοῦ Ἱερολογ. π. Ἐλευθερίου, παρέστησαν εἰς τὸ Συνεδριον τοῦ Australian Theological Forum εἰς τὸ ξενοδοχεῖον Ibis καὶ παρηκολούθησε τὴν ὁμιλίαν τοῦ Σεβασμιωτάτου με θέμα: «Θεοδικία καὶ ἐσχατολογία».

–Συνοδεύων τὸν Σεβασμιώτατον παρεκάθησεν εἰς τὸ ἐπίσημον δεῖπνον τοῦ ἐν λόγῳ Συνεδρίου (2-5-03).

–Συνοδεύων τὸν Σεβασμιώτατον παρεκάθησεν εἰς δεῖπνον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ζεύγους Κωνσταντίνου καὶ Δέσποινας Κόντη (3-5-03).

–Συνεleitούργησε μετὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἁγίων Ραφαήλ, Νικολάου καὶ Εἰρήνης Bentleigh καὶ ἐβοήθησεν αὐτὸν εἰς τὸν Ἁγιασμὸν καὶ τὴν τελετὴν τῶν Θυρανοιξίων τοῦ νέου Ἐνοριακοῦ Κέντρου αὐτῆς. Ἀκολουθῶς, παρεκάθησεν μετὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου καὶ τῶν λοιπῶν ἐπισήμων εἰς γεῦμα (4-5-03).

–Ἐδέχθη τοὺς αἰδ. π. Ἀλέξανδρον Κορλόν, κ. Γεώργιον Μπουράκην, Ἀρχιτέκτονα καὶ κ. Σταῦρον Κιανιέν καὶ συνεζήτησεν μετ' αὐτῶν τὰς λεπτομερείας τῶν ἀρχιτεκτονικῶν σχεδίων τοῦ Νέου Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Νικολάου Yarraville (6-5-03).

–Ἐδέχθη τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ τμήματος ἡλικιωμένων τῆς Ἐνορίας-Κοινότητος Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Nth Altona καὶ ἐν συνεχείᾳ τὰ μέλη τοῦ Διοικ. Συμβουλίου αὐτῆς καὶ συνεζήτησε τὰ ὑφιστάμενα προβλήματα μετὰ αὐτῶν. Εἰς τὴν ἐν λόγῳ συνάντησιν μετείχε καὶ ὁ Πρόεδρος τῶν Ἐνοριῶν καὶ Κοινοτήτων κ. Κωνστ. Κόντης (8-5-03).

–Ἐδέχθη τὸ Διοικ. Συμβούλιον τῆς Ἐνορίας-Κοινότητος τῶν Θεοφανείων Frankston καὶ τοὺς ἀνεκοίνωσε τὸν διορισμὸν τοῦ αἰδ. π. Δούκα Γεωργαλά εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἱερατικῶς Προϊσταμένου τῆς Ἐνορίας-Κοινότητος ταύτης (9-5-03).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἁγ. Νεκταρίου Fawkner. (11-5-03).

–Παρέστη εἰς συνεδρίασιν τῆς Κεντρ. Νεολαίας (12-5-03).

–Ἐδέχθη ἐθιμοτυπικῶς τὴν κα Thea Halo, συγγραφέα ἐξ Ἀμερικῆς, συνοδευομένην ὑπὸ τῆς κας Λ. Ἀθανασιάδου, Προέδρου τῆς Ποντιακῆς Ἑστίας καὶ ἐν συνεχείᾳ μετὰ τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Ἀριανζοῦ καὶ τοῦ κ. Χρήστου Γαλιώτου, Θεολόγου, ἐπεσκέφθησαν, κατόπιν προσκλήσεως τῶν Καθηγητῶν, τὸ School of Divinity παρεκάθησαν εἰς γεῦμα μετ' αὐτῶν.

–Προέστη συνεδρίασεως τῆς Κεντρ. Φιλοπτώχου (13-5-03).

–Παρεκάθησεν εἰς δεῖπνον τῆς Ἐνορίας τοῦ Ἁγ. Νεκταρίου Fawkner εἰς τὸ Ἐνοριακὸν Κέντρον αὐτῆς, πού ἐδόθη πρὸς τιμὴν ὅλων ὧσων ἐβοήθησαν καὶ βοηθοῦν τὸ ἔργον τῆς Ἐνορίας ταύτης. Ὁμίλησε καταλλήλως καὶ διεβίβασε πρὸς ὅλους τὰς εὐχαριστίας καὶ εὐλογίας τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κ.κ. Στυλιανοῦ (17-5-03).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἁγ. Εὐσταθίου καὶ ἐτέλεσε μνημόσυνον διὰ τὰ θύματα τῆς Γενοκτονίας τῶν Ποντίων, παρουσίᾳ τοῦ ἐντιμ. Προξένου κ. Ἐλευθερίου Κουβαριτάκη, τῶν διοικήσεων τῶν Ποντιακῶν Σωματείων καὶ τῆς κας Thea Halo συγγραφέως τοῦ βιβλίου «Not Even My Name», πού ἀναφέρεται εἰς τὴν γενοκτονίαν τοῦ ποντιακοῦ στοιχείου.

–Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας παρηκολούθησεν ἐκδήλωσιν εἰς τὴν Ποντιακὴν Ἑστίαν, σχετικὴν μετὰ τὴν Γενοκτονίαν τῶν

Ποντίων.

–Συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Πανοσ. Ἀρχιμ. Ἰακώβου Τσιγκοῦνη, παρέστη καὶ εὐλόγησε τὸ Πασχαλινὸν Δεῖπνον τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου, εἰς τὸ Ἐνοριακὸν Κέντρον τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου Coburg (18-5-03).

–Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὸν πανηγυρικὸν Ἑσπερινόν, εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης Sth Yarra καὶ ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησεν εἰς δεῖπνον (20-5-03).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν ὡς ἄνω πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναὸν.

–Συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ αἰδ. π. Χρήστου Δημολιάνη, ἐπεσκέφθη τὸν αἰδ. π. Συνέσιον Φράγκον εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ διεβίβασε πρὸς αὐτὸν καὶ τοὺς οἰκείους του τὰ συλλυπητήρια τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου καὶ τὰ ἰδικὰ του, διὰ τὸν θάνατον τῆς πρεσβυτέρας αὐτοῦ Μαρίας (21-5-03).

–Παρέστη εἰς συνεδρίασιν τῆς Ὀργανωτικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ 8ου Τοπικοῦ Συνεδρίου Νεολαίας (22-5-03).

–Ἐδέχθη τοὺς κ.κ. Lee Wallace καὶ Des Blake ἀπὸ τὸ Lord Mayor's Charitable Fund.

–Προέστη τῆς Νεκρωσίμου Ἀκολουθίας τῆς αἰμνήστου πρεσβυτέρας Μαρίας Φράγκου ἐκ τοῦ Ἱ. Ναοῦ τῆς Ἁγ. Παρασκευῆς St. Albans (23-5-03).

–Ἐπεσκέφθη τὴν Ἐνορίαν τοῦ Ἁγ. Νικολάου Yarraville καὶ παρηκολούθησε τὰς ἐργασίας διὰ τὴν προετοιμασίαν τῆς ἐκκαφῆς τοῦ ἐδάφους καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐπεσκέφθη τὸ Σαββατιανὸ Ἑλληνικὸν Σχολεῖον καὶ ὠμίλησεν εἰς τὰ παιδιὰ.

–Ἐπέδεχθη τὸν Σεβασμιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον ἡμῶν κ.κ. Στυλιανόν, συνοδευόμενον ὑπὸ τοῦ Ἀρχidiaκόνου Σωφρονίου, προερχομένου ἐκ Σύνδνεῦ (24-5-03).

–Συνεleitούργησε μετὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τοῦ Ἁγ. Νικολάου καὶ ἐβοήθησεν αὐτὸν εἰς τὸν Ἁγιασμὸν καὶ τὴν τοποθέτησιν τοῦ Θεμελίου Λίθου τοῦ νέου Ἱ. Ναοῦ.

–Ἐπηκολούθησε γεῦμα εἰς τὸ ὁποῖον παρεκάθησαν ὁ Σεβασμιώτατος, οἱ Θεοφιλέστατοι καὶ ὅλοι οἱ ἐπίσημοι.

–Τὸ ἀπόγευμα προέπεμψεν εἰς τὸ ἀεροδρόμιον τῆς Μεμβούρνης τὸν Σεβασμιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον ἡμῶν κ.κ. Στυλιανόν, ἐπιστρέφοντα εἰς Σύνδνεῦ (25-5-03).

–Παρέστη εἰς κοινήν ἱερατικὴν σύναξιν εἰς τὸν νέον Ἐνοριακὸν Κέντρον τῶν Ἁγίων Ραφαήλ, Νικολάου καὶ Εἰρήνης. Παρεκάθησεν, μετὰ τὴν σύναξιν, εἰς γεῦμα, τὸ ὁποῖον παρέθεσεν ἡ Φιλοπτώχος Ἀδελφότης τοῦ ἐν λόγῳ Ἱ. Ναοῦ.

–Παρέστη εἰς συνεδρίασιν τῶν μελῶν τοῦ Τοπικοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Συμβουλίου (26-5-03).

–Τὸ ἑσπέρασ, εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τοῦ Ἁγίου Εὐσταθίου, παρηκολούθησε τὴν ὁμιλίαν τοῦ κ. Διονυσίου Κρινᾶ, ἀποφοίτου τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀποστ. Ἀνδρέου, ἡ ὁποία ἐδόθη εἰς τὰ πλαίσια τῶν μνησίων ὁμιλιῶν διὰ τὴν Νεολαίαν με θέμα: «Ὁ Ἅγιος Κωνσταντίνος ὁ Μέγας... Ἔνας Ἅγιος» (28-5-03).

–Ἐπεσκέφθη τὸν Ἱ. Ναὸν τῆς Παναγίας Σουμελᾶ Keilor καὶ εἶδε τὰς ζημίας πού ὑπέστησαν ἀπὸ πυρκαγιά τὰ δύο παραπήγματα ὀπισθεν τοῦ Ἱ. Ναοῦ.

–Προσκληθεῖς, παρέστη εἰς τὴν δεξίωσιν τοῦ συμποσίου Project 1453, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ κ. Κωνσταντίνου Κόντη, Προέδρου τῶν Ἐνοριῶν καὶ Κοινοτήτων καὶ τοῦ κ. Κυριάκου Μουγιού, ἀποφοίτου τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς (29-5-03).

–Ἐδέχθη τὸν Θεοφιλέστατον Ἐπίσκοπον Μαδαγασκάρης κ. Νεκτάριον, τὸν ὁποῖον καὶ ἐκράτησεν εἰς γεῦμα (30-5-03).

–Συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Πανοσ. Ἀρχιμ. π. Ἰακώβου Τσιγκοῦνη, παρηκολούθησε τὴν ὁμιλίαν τοῦ κ. Βρασίδα Καραλή, ἡ ὁποία ἐδόθη εἰς τὰ πλαίσια τοῦ συμποσίου Project 1453 με θέμα «Ark of Orthodoxy: Ecumenical Patriarchate after 1453».

–Συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Πανοσ. Ἀρχιμ. π. Ἰακώβου Τσιγκοῦνη, παρέστη εἰς τὸ Πασχαλινὸν Γλέντι τῆς Κεντρικῆς Νεολαίας τῆς Ἱεράς Ἀρχιεπισκοπῆς εἰς τὸ Ἐνοριακὸν Κέντρον τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Ascot Vale (31-5-03).

Γ' & Ε' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ
Κίνηση του Θεοφιλέστατου Ἐπισκόπου
Δουραλίου κ. Νικάνδρου

Κατά τὸν μῆνα Μάιον ὁ Θεοφιλέστατος:

–Συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Αἰδεσ. Πρεσβυτέρου π. Ἰωάννου Σέρστομπιτ, παρεκάθησεν εἰς δεῖπνον πού τοῦ παρέθεσεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ὁ Καθολικός Ἀρχιεπίσκοπος Ἀδελαΐδος Right Rev'd Philip Wilson (1-5-03).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Προφήτου Ἡλιοῦ Norwood (2-5-03).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὴν Ἱεράν Μονὴν Ἀγίου Νεκταρίου Croydon Park, καὶ ἐτέλεσεν Ἀρτοκλασίαν ὑπὲρ ὑγείας τῶν διακονούντων τὴν ἐξωτερικὴν Ἱεραποστολήν.

Τὸ ἀπόγευμα ἀνεχώρησε διὰ τὴν πόλιν Port Pirie (3-5-03).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν ἐορτάζοντα τὰ μεθέορτα τῆς πανηγύρεως Ἱερόν Ναόν Ἀγίου Γεωργίου Port Pirie, καὶ στή συνέχεια εὐλόγησε τὴν ἐόρτιον τράπεζαν (4-5-03).

–Ἐχοροστάτησε κατὰ τὴν Θεϊαν Λειτουργίαν εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Ἀγίου Παντελεήμονος Glenelg καί, στή συνέχεια, προήδρευσε συνεδρίασεως τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου καὶ τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος τῆς ὡς ἄνω Ἑνορίας (5-5-03).

–Προήδρευσε συνεδρίασεως τῆς Κεντρ. Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος τῆς Τρίτης Ἀρχιεπισκοπικῆς Περιφέρειας (6-5-03).

–Ἐδέχθη εἰς συνεργασίαν τὸν κ. Βασίλειον Ταλιαντζῆν καὶ τὸν πολ. μηχανικόν κ. Δημήτριον Τσαγκούρην.

Παρηκολούθησε τὴν συνεδρίαν τῆς Διακοινοτικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Τρίτης Ἀρχιεπισκοπικῆς Περιφέρειας (7-5-03).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Ἀγίου Παντελεήμονος Glenelg.

–Εὐλόγησε τὸ Μυστήριον τοῦ Γάμου τοῦ Ἀθανασίου Ξάνθη καὶ τῆς Αἰκατερίνης Μπέκα εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Ἀγίου Σπυρίδωνος Unley (11-5-03).

–Προήδρευσε Ἱερατικῆς Συνάξεως τῆς Τρίτης Ἀρχιεπισκοπικῆς Περιφέρειας, εἰς τὴν ὁποίαν συνεζητήθησαν θέματα διοικητικά καί, κυρίως, ἡ προετοιμασία διὰ τὴν διοργάνωσιν τοῦ 8ου Πολιτειακοῦ Συνεδρίου Νεολαίας.

Ἐδέχθη τὸν κ. Peter Elberg, διεθυντὴν Γραφείου Τελετῶν.

Ἐδέχθη τὸν κ. Στέφανον Νικολαΐδην, Πρόεδρον τοῦ Συλλόγου Κωνσταντινουπολιτῶν Νοτίου Αὐστραλίας.

Προήδρευσε συνεδρίασεως τῆς Ἐπιτροπῆς Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς τῆς Τρίτης Ἀρχιεπισκοπικῆς Περιφέρειας (12-5-03).

–Υπεδέχθη εἰς τὸ ἀεροδρόμιον Ἀδελαΐδος τὸν Θεοφιλέστατον Ἐπίσκοπον Μαδαγασκάρης κ. Νεκτάριον.

Ἐδέχθη τοὺς κυρίους Θεόδωρον Συμεωνάκην καὶ Φώτιον Γκιώνην, Πρόεδρον καὶ Γεν. Γραμματέα, ἀντιστοίχως, τοῦ Συνδέσμου Ἑλλήνων Ἀποστράτων Νοτίου Αὐστραλίας (13-5-03).

–Συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Αἰδεσ. Πρεσβυτέρου π. Ἰωάννου Ψάλιου, παρηκολούθησε τὴν εἰδικὴν ἀκολουθίαν, πού ἐτελέσθη εἰς Pilgrim Church, διοργανωθεῖσαν ὑπὸ τῆς Χριστιανικῆς Ἀδελφότητος Δικηγόρων ἐπὶ τῷ ἐορτασμῷ τῆς Ἑβδομάδος Δικαίου (14-5-03).

–Παρέθεσε γεῦμα εἰς τὸν Θεοφιλέστατον Ἐπίσκοπον Μαδαγασκάρης κ. Νεκτάριον.

–Προήδρευσε συνεδρίασεως τῆς νεοσυσταθείσης εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς Τύπου τῆς Τρίτης Ἀρχιεπισκοπικῆς Περιφέρειας, ὑπευθύνου διὰ τὴν ἐνημέρωσιν τῶν ἀναγνωστῶν τῆς ἐφημερίδος “ΤΟ ΒΗΜΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ” (15-5-03).

–Προήδρευσε συνεδρίασεως τοῦ Πρωτοβαθμίου Πνευματικοῦ Δικαστηρίου τῆς Τρίτης Ἀρχιεπισκοπικῆς Περιφέρειας (16-5-03).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Ἀγίου Δημητρίου Salisbury, καὶ ἐτέλεσε τὸ Μνημόσυον τῶν θυμάτων τῆς τουρκικῆς θηριωδίας κατὰ τὴν Γενοκτονίαν τοῦ Ποντιακοῦ Ἑλληνισμοῦ. Στὴ συνέχεια εὐλόγησε τὸ γεῦμα, τὸ ὁποῖον παρέθεσεν ἡ Ποντιακὴ Ἀδελφότης Νοτίου Αὐστραλίας.

–Παρέστη εἰς τείον, διοργανωθέν ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος Ἀγίου Ἀντωνίου Prospect, ὑπὲρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου, ὁμιλήσας καταλλήλως (18-5-03).

–Τὸ ἀπόγευμα ἀνεχώρησε διὰ τὴν πόλιν Renmark, ὅπου ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὸν Ἑσπερινόν εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱερόν Ναόν Ἀγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης (20-5-03).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν ἐορτάζοντα Ἱερόν Ναόν Ἀγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης Renmark καὶ στή συνέχεια εὐλόγησε τὴν ἐόρτιον τράπεζα, μεταφέρων τὶς εὐχῆς καὶ εὐλογίαις τοῦ Σεβασμιωτάτου (21-5-03).

–Ἀνεχώρησε διὰ Πέρθην, ἔδραν τῆς Πέμπτης Ἀρχιεπισκοπικῆς Περιφέρειας (23-5-03).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Παντοκράτορος Πέρθης.

–Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὸν Ἑσπερινόν εἰς τὸν ἐορτάζοντα τὰ μεθέορτα τῆς Πανηγύρεως Ἱερόν Ναόν Ἀγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης Πέρθης (24-5-03).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν πανηγυρίζοντα ὡς ἄνω Ἱερόν Ναόν καί, στή συνέχεια, εὐλόγησε τὴν ἐόρτιον τράπεζαν, μεταφέρων εἰς τοὺς πιστοὺς τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου (25-5-03).

–Προήδρευσε συνεδρίασεως τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος τῆς Ε' Ἀρχιεπισκοπικῆς Περιφέρειας (26-5-03).

–Ἐπεσκέφθη τὸ ἡμερήσιον Δημοτικόν Σχολεῖον “ΑΓΙΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ” τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος Ἀγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης Πέρθης, ὅπου παρηκολούθησεν ἐορταστικὴν ἐκδήλωσιν τῶν μαθητῶν διὰ τὴν ἐπέτειον τῆς Μάχης τῆς Κρήτης, ὁμιλήσας ἐπικαίρως καὶ μεταφέρων τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου.

–Τὸ ἀπόγευμα ἀνεχώρησε διὰ τὴν Ἀδελαΐδα, ὅπου προήδρευσε συνεδρίασεως τοῦ τοπικοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Συμβουλίου (27-5-03).

–Συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Αἰδεσ. π. Ἰωάννου Σέρστομπιτ, παρηκολούθησε τὴν ἑσπερινὴν ἀκολουθίαν, τελεσθεῖσαν εἰς τὸν Καθεδρικόν Ἀγγλικανικόν Ναόν τοῦ Ἀγίου Πέτρου ὑπὸ τοῦ Ἀγγλικανοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀδελαΐδος Right Rev'd Ian George, ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῆς ἐτησίης συνόδου τῆς ἐν Ἀδελαΐδι Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας (29-5-03).

–Συμμετέσχεν εἰς συνεδρίαν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος Ἀγίου Σπυρίδωνος Unley καὶ τῆς Ἐπιτροπῆς διὰ τὴν ἐπικειμένην ἴδρυσιν τοῦ ὁμωνύμου ἡμερησίου διγλώσσου Δημοτικοῦ Σχολείου τῆς ὡς ἄνω Ἑνορίας-Κοινότητος, καὶ ἐπέδωσε κατ' αὐτὴν τοὺς ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου διορισμοὺς τῶν νέων μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου (31-5-03).

« ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ »

242 Cleveland Street, Redfern, 2016

Ἐπίσημο ὄργανο τῆς Ἱεράς Ἀρχιεπισκοπῆς Αὐστραλίας

Ἐκδίδεται ἀπὸ Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ

Υπ. ἐκδόσεως: Ἐπίσκοπος Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεὶμ

Σελιδοποίηση: Οἰκονόμος. π. Ἄγγελος Ἀλιφιερᾶκης

www.voiceoforthodoxy.com/

Ἐκτύπωση: Halkeas Printing Pty Ltd Tel.: 9698 8511